

Не ми сѣ драги хареми,
Нито свилени премѣни;
Не искамъ жълти жълтици,
Не искамъ дребенъ маргарецъ.
Стига ми това що имамъ:
Тазъ огърлица мѣниста,
И този плетенъ косичникъ...
Най-подиръ, аго, знаешъ ли?
Ако не знаешъ, да знаешъ:
Азъ съмъ се клѣла, заклѣла,
И клетвата ми вѣрна е!
Първо ми либе Никола, —
Първо вѣнчило той ще е...“

— Колко си проста, безумна!
Та що е твоя любовникъ,
Предъ мене и предъ властѣта ми?

„Предъ тебе, аго, нищо е;
Но за менъ, знаешъ, всичко е; —
Воля азъ него, та него...“

— Волишъ ти него, та него,
Отвѣрна везиръ сърдито,
Но своя воля ти нѣмашъ, —
Мойта воля е надъ тебе;
Господаръ азъ съмъ надъ тебе, —
Азъ ще ти бѣда стопанинъ...

Гергана дума продума:
„На животъ си ми господаръ,